

จดหมายฉบับแรก จากมุมเล็ก

เรื่องและภาพ : ทัดพร วันเพ็ญ

จดหมายฉบับแรกจากมดเล็ก
เรื่องและภาพ : ทัดพร วันเพ็ญ
หนังสือภาพสำหรับเด็ก ๗-๙ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔
ผลงานสร้างสรรค์รายวิชา ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เกี่ยวกับผู้แต่ง/ผู้วาดภาพประกอบ

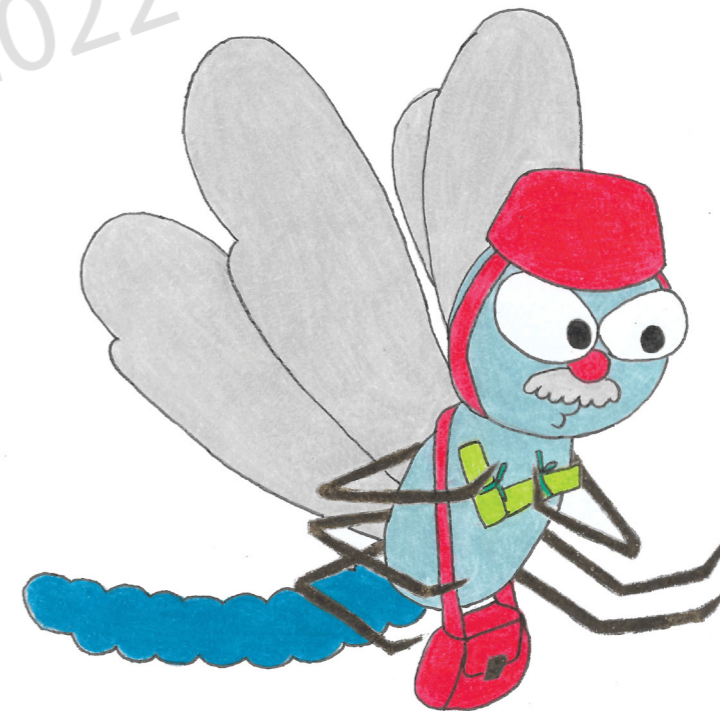
ทัดพร วันเพ็ญ (ฝ่าย)

ถึงจะชอบและมีความสามารถในการวาดภาพ แต่สิ่งที่รักมากที่สุดคือภาษาต่างประเทศ เป้าหมายที่ตั้งใจมาตลอดคือการได้อ่านหนังสืออีกมากมายนอกเหนือจากภาษาไทย และมีความสุขที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาเวียดนาม และภาษาญี่ปุ่นในทุก ๆ วัน

ผลงานเรื่องนี้เป็นงานสารนิพนธ์ที่ส่งตอนเรียนชั้นปีที่ ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔ ที่สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

จดหมายฉบับแรก จากมดเล็ก

เรื่อง และ ภาพโดย
ทัดพร วันเพ็ญ

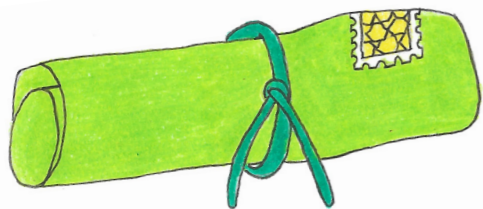
ตอนที่ผึ้งน้อย มุมเล็ก และแตนจิ๋ว กำลังวิ่งเล่นกันอยู่นั้น มีเสียงอะไรบางอย่างดัง หึ่ง หึ่ง มาจากด้านหลัง ทำให้ผึ้งน้อย มุมเล็ก และแตนจิ๋วต้องหันไปดู

ฮึบ-ฮึบ

ฮึบ-ฮึบ

“อ้อ คุณบุรุษไปรษณีย์แมลงปอนั่นเอง
มีจดหมายมาให้ใครนะ
“เจอตัวพอดี...นี่...จดหมายจ๊ะ”
คุณแมลงปอพูด
“ถึงผึ้งน้อยตัวน้อยนะจ๊ะ”
“ขอบคุณครับ”

“จดหมายจากใครเหรอ” มุมเล็กถาม
“จากคุณพ่อของฉันนะ”

ผึ้งน้อยอ่านจดหมายแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
มุ่มเล็กไม่เข้าใจว่าแค่ได้จดหมายทำไมผึ้งน้อยต้องดีใจขนาดนั้น

“ถ้าได้จดหมายจะมีความสุขมากเลยเธอ”

“ก็ใช่ แต่ที่จริงแล้ว...”

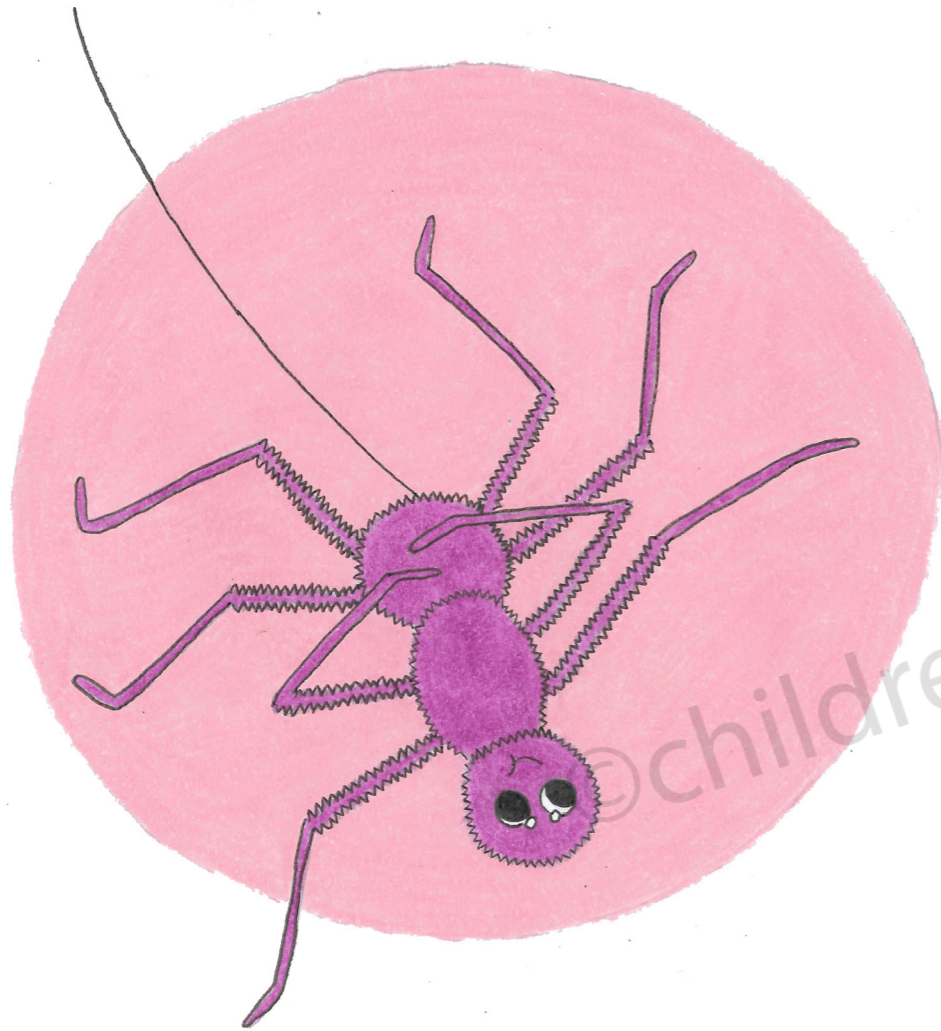
ผึ้งน้อยพูดต่อแต่ยังไม่ละลายตาจากจดหมาย

“ฉันเขียนจดหมายส่งให้คุณพ่อ แล้วคุณพ่อก็ส่งจดหมายตอบกลับมานะ”

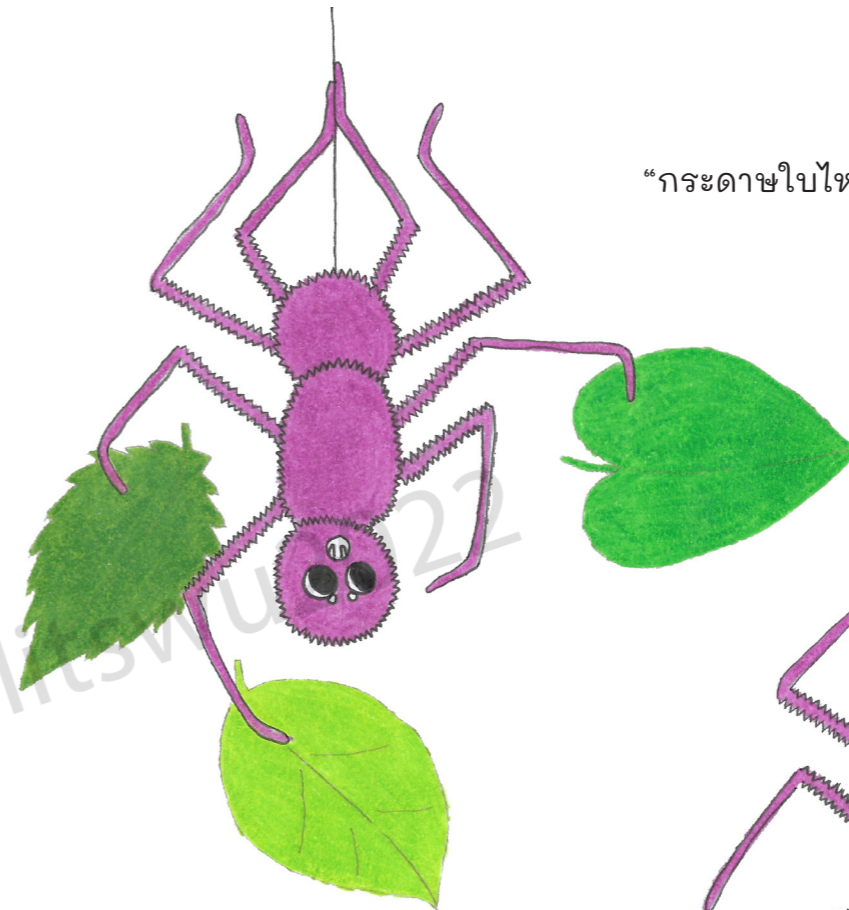
“เพราะอย่างนั้นเลยมีความสุขเธอ” ผึ้งน้อยยิ้มแทนคำตอบ

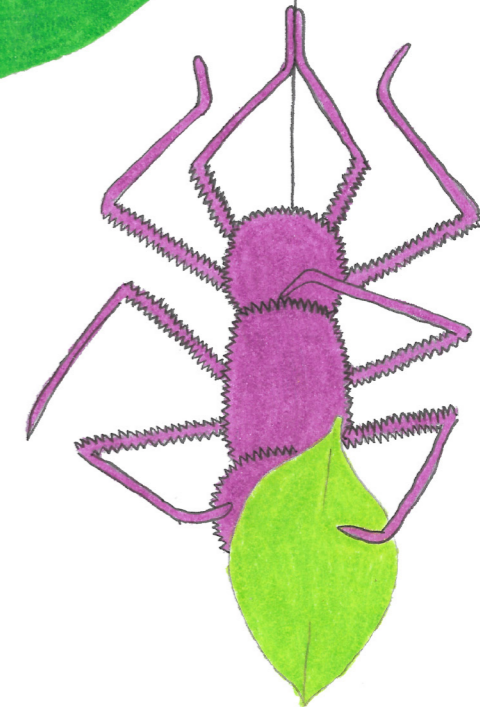
ถ้าหากการส่งจดหมายให้กัน
ทำให้มีความสุขขนาดนั้น
งั้นมดเล็กลองเขียนดูบ้างดีกว่า

“ฉันเองก็จะส่งจดหมายถึงพี่มดใหญ่”

“กระดาษไปไหนดินะ” มดเล็กพิถีพิถันเลือก

“เออละ จะเริ่มเขียนแล้วนะ
จดหมายฉบับแรกของฉัน”

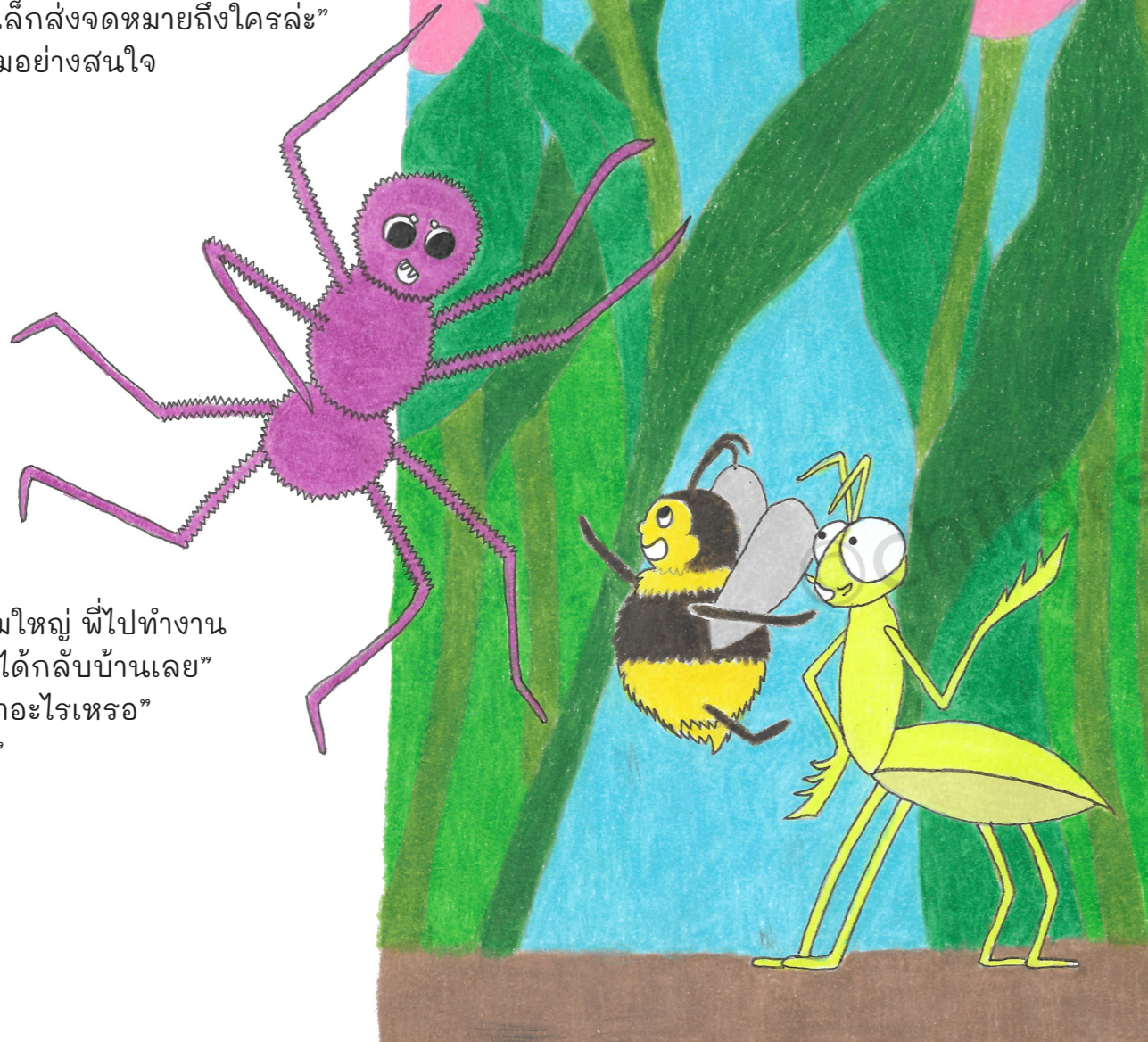
เช้าวันรุ่งขึ้น
มดเล็กขอให้คุณแม่พาไปส่งจดหมาย
มดเล็กเพิ่งรู้ว่าต้องเขียนที่อยู่
ของพี่มดใหญ่ และติดแสตมป์ด้วย

ที่ทำการไปรษณีย์มีแสตมป์เยอะเลย
มดเล็กใช้เวลาเลือกอยู่นาน
“เอารูปนี้แล้วกัน”
มดเล็กชอบเลือกแสตมป์ที่สุดเลย

หลังจากนั้นก็ใช้เวลาไปเล่นเหมือนเคย
“ฉันไปส่งจดหมายมาด้วยละ” มุมเล็กเล่า
“เธอ มุมเล็กส่งจดหมายถึงใครล่ะ”
แต่นจิวถามอย่างสนใจ

“ส่งให้พี่มุมใหญ่ พี่ไปทำงาน
อยู่ไกล ไม่ได้กลับบ้านเลย”
“เขียนไปว่าอะไรเธอ”
“คิดถึงนะ”

ระหว่างที่เล่นกันอยู่ มุมเล็กเห็นคุณแมลงปอบินอยู่ไม่ไกล
“ดูนั่น!” มุมเล็กตื่นเต้น
“คุณแมลงปอกำลังเอาจดหมายไปให้พี่มุมใหญ่แน่เลย”
“พี่มุมใหญ่จะเขียนตอบกลับมาไหมนะ” มุมเล็กคิดต่อ
“แน่นอนอยู่แล้ว” ฝั่งน้อยตอบพร้อมรอยยิ้ม

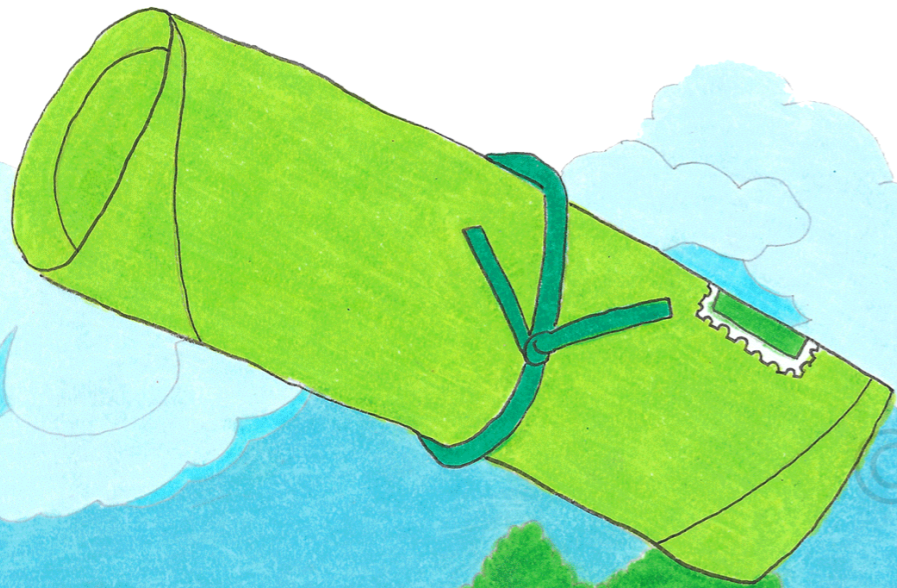
“คุณบุรุษไปรษณีย์แมลงปอบินสูงจัง ถ้าเกิดว่าข้างบนนั้นลมแรงมากแล้วจดหมายปลิวหายไป
จะเป็นยังไงนะ” แตนจิ๋วตั้งคำถาม

“จดหมายปลิวหายงั้นหรือ” มุมเล็กนี่ก็ภาพตาม

“ไม่มีทาง!” ผิงน้อยตอบ

“แต่ถ้าปลิวหายไปจริง ๆ ต้องแย่นั่นเลย” แตนจิ๋วยังพูดต่อ

“ถ้าหากจดหมายปลิวไปตกอยู่ไกลแสนไกลที่ไหนสักแห่งละก็...”

“ถ้าสัตว์ตัวอื่นมาเจอจดหมายของมดเล็กเข้า”

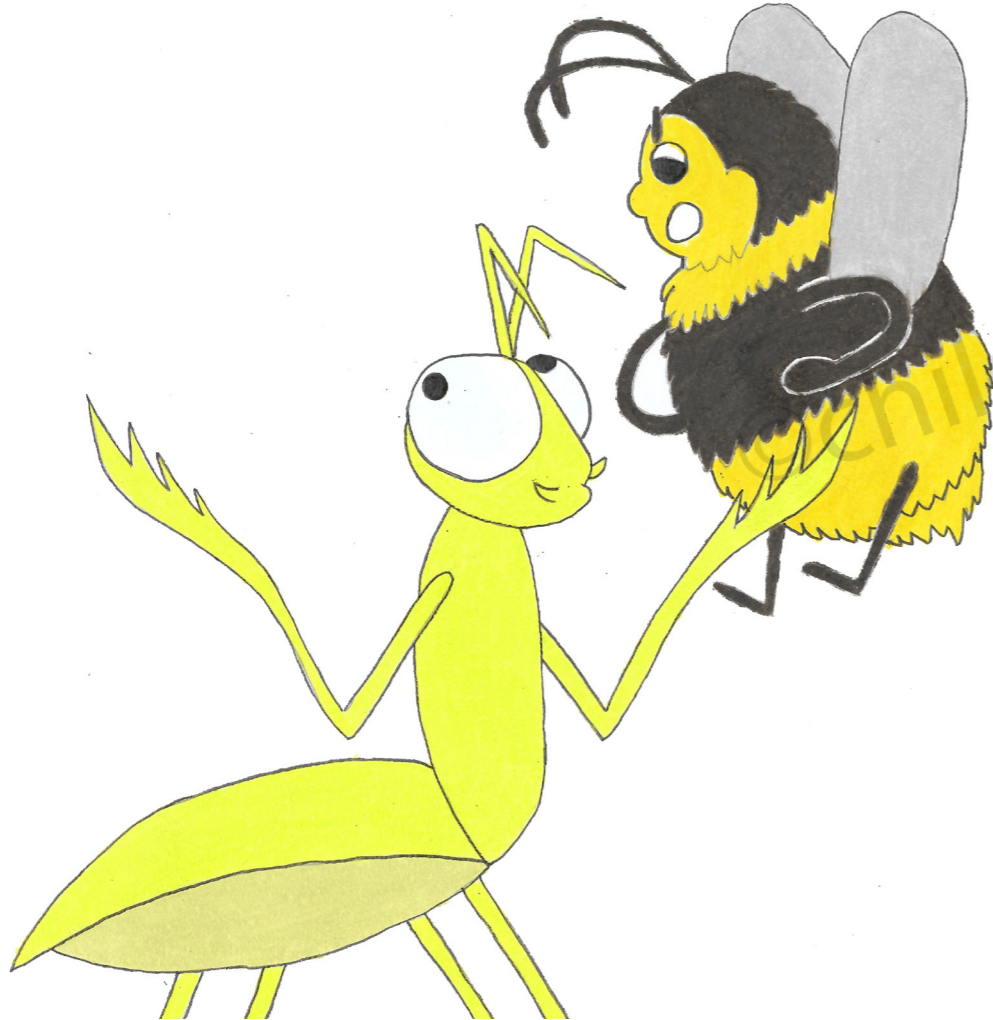
“จดหมายจะเป็นอย่างไรบ้างนะ”

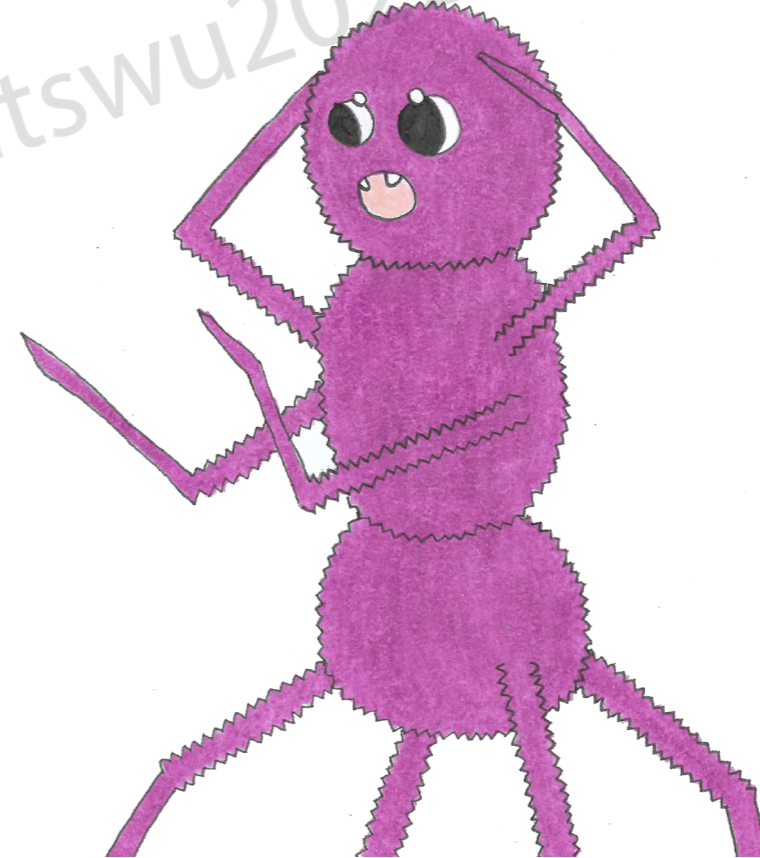
“ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับจดหมายบ้าง”

“ต้องแย่งแน่เลย ถ้าจดหมายบังเอิญหล่นหายไป” แตนจิ้งพุด
“คุณแมลงปอไม่ทำจดหมายของมดเล็กหายหรอก”
“ก็ไม่แน่นะ อาจจะปลิวหายจริง ๆ ก็ได้”

แตนจิ้ง กับ ผีเสื้อน้อย เริ่มเถียงกัน จนมดเล็กต้องห้ามเพื่อนทั้งสองไว้
“พอเถอะ อย่าทะเลาะกันเลย...จดหมายไม่หายหรอก พรุ่งนี้พี่มดใหญ่จะได้รับ
จดหมายของนั้นและเขียนตอบกลับมาแน่นอน”

©childrenlits.com 2022
เช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนออกไปเล่น มุมเล็กแหวะดูตู้จดหมายห้อยข้าวหม้อแกง
เพื่อว่าจดหมายของพี่มุมใหญ่จะมาถึงแล้ว
“จดหมายยังไม่มาจริงด้วย”

เช้าอีกวันก็...
“ยังไม่ส่งมาอีกหรอเนี่ย”

“.....”

และเช้าอีกวัน ของอีกวัน ตู้อุดหมายก็ยิ่งว่างเปล่าอีกเหมือนเคย ผึ้งน้อย และ แตนจิ๋วก็มาช่วยดูด้วย
“ถ้าพี่มูมใหญ่ได้รับจดหมายแล้ว แต่ไม่ได้เขียนตอบกลับมาละ” แตนจิ๋วตั้งคำถาม
“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่ใช่ไรเลยนี่” ผึ้งน้อยตอบ
“แค่ได้เขียนบอกให้พี่มูมใหญ่รู้ว่ามูมเล็กคิดถึงก็ดีแล้วไม่ใช่หรอ”
“อืม” มูมเล็กคิดตาม “ก็จริงนะ แค่พี่รู้ฉันก็มีความสุขแล้ว”

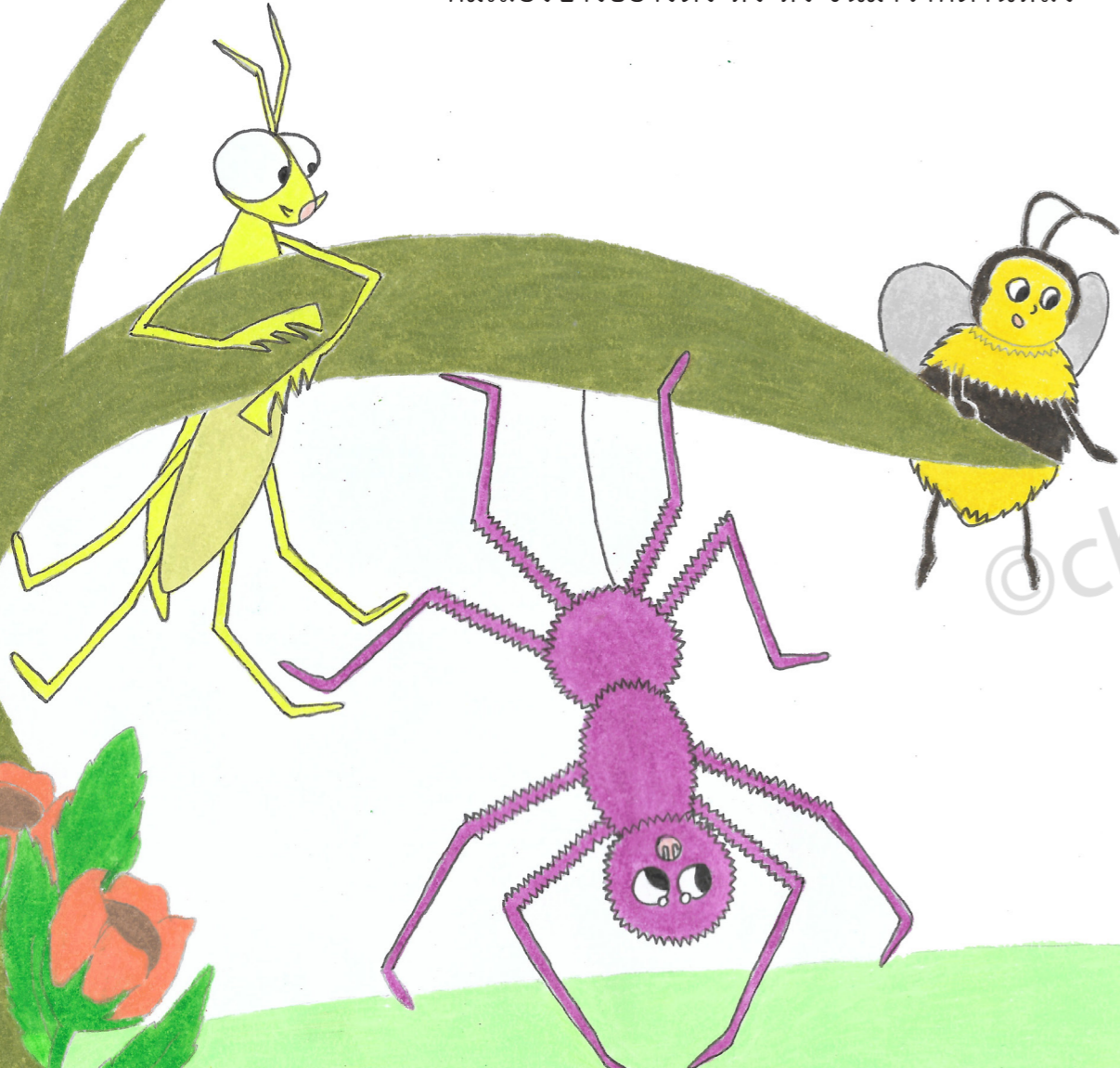

เพราะคิดแบบนั้น....
เช้าของอีกวัน ของอีกวัน ของอีกวัน
มุมเล็กจึงไม่ได้แวะดูผู้จดหมายก่อนออกไปเล่น

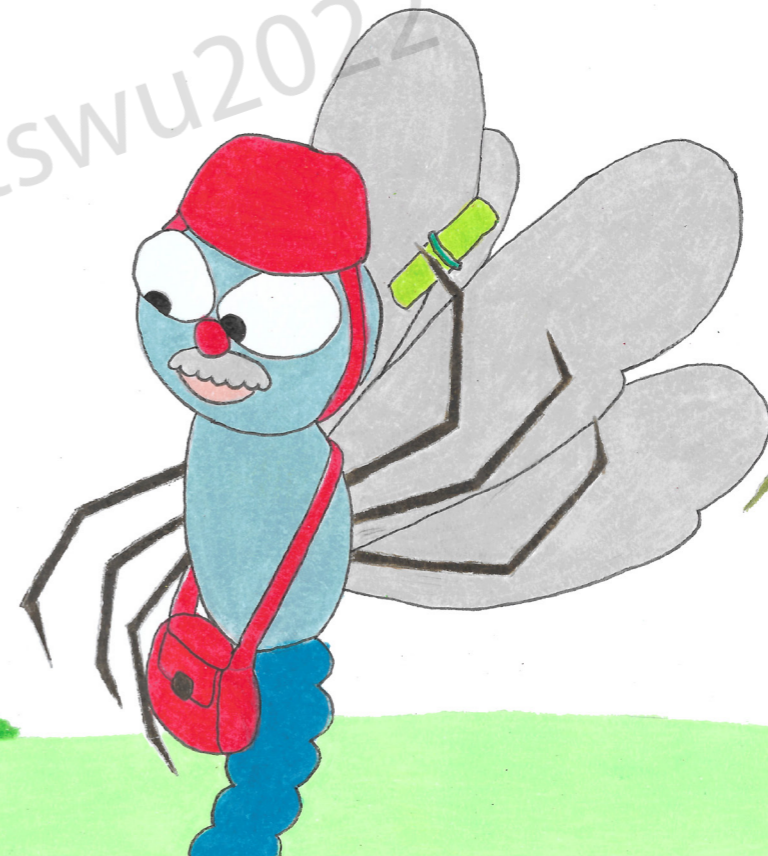
เหมือนทั้งสามตัวจะลืมเรื่องจดหมายไปแล้วละ

กระทั่งเช้าวันหนึ่ง ขณะที่ทั้งสามกำลังเล่นกันอยู่
ก็มีเสียงบางอย่างดัง หึ่ง หึ่ง ขึ้นมาจากด้านหลัง

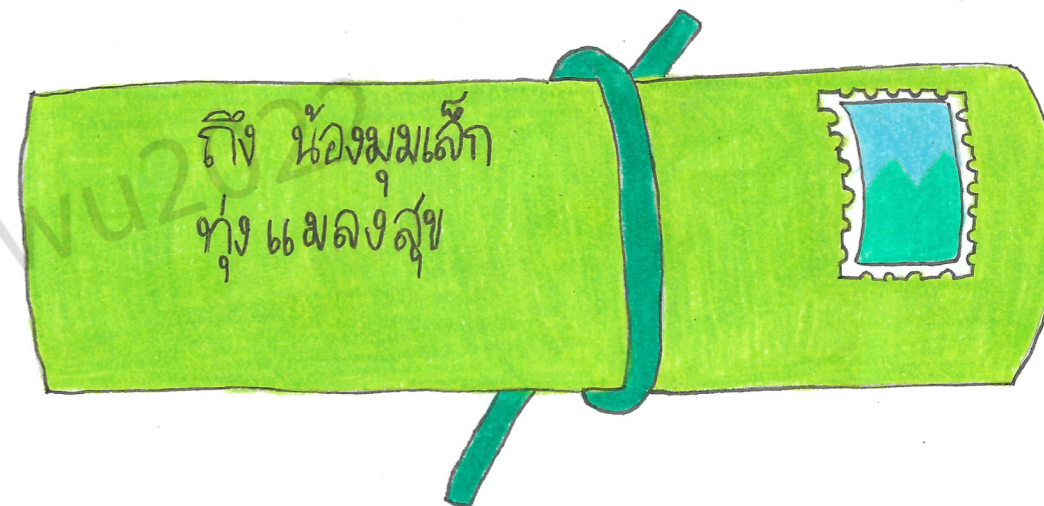
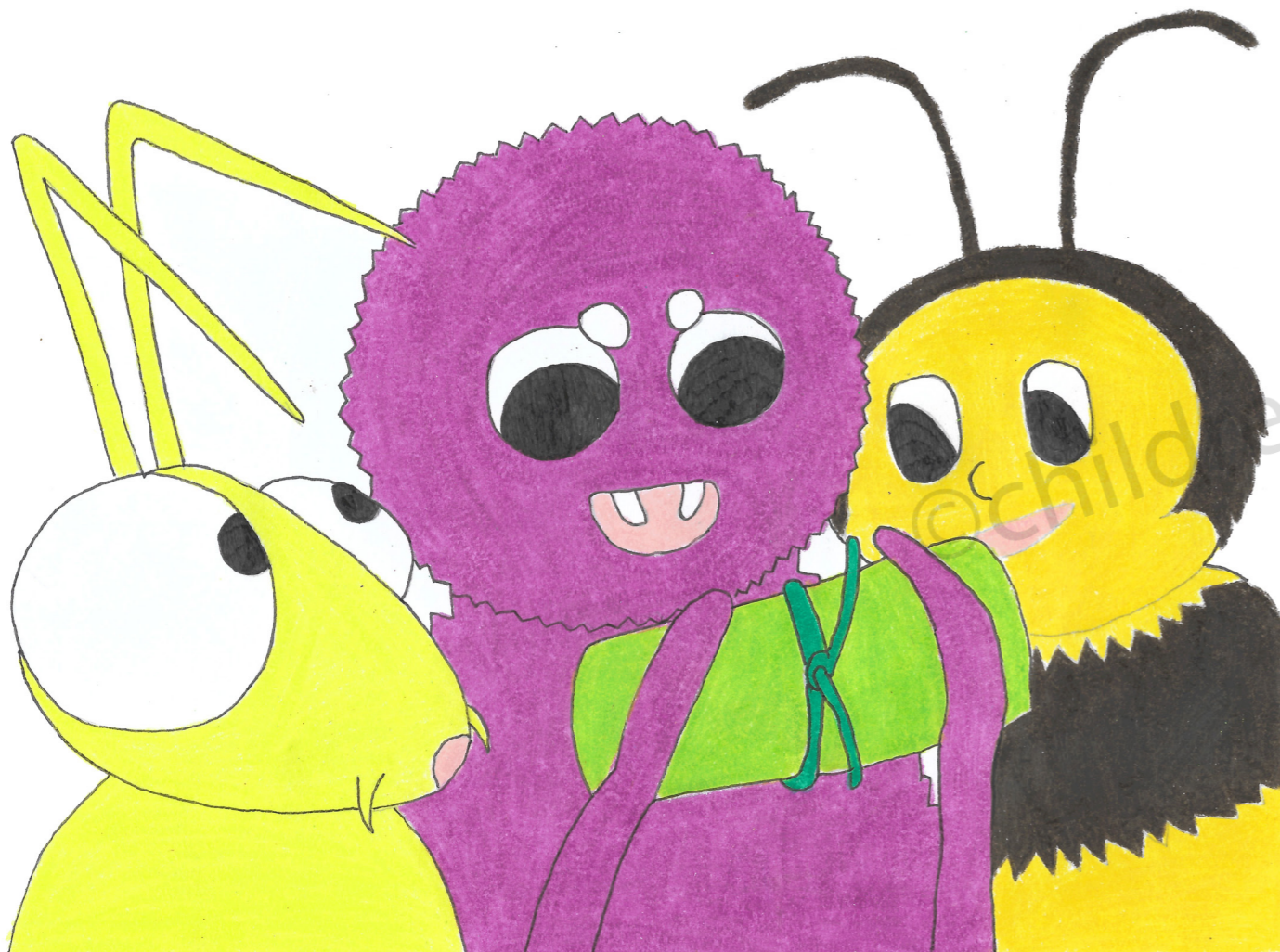
“คุณบุรุษไปรษณีย์แมลงปอนี่นา” แตนจิวหันไปเห็นเป็นตัวแรก
ครั้งนี้มีจดหมายมาให้ใครนะ

“ของมดเล็กหรือป่าว” ผึ้งน้อยพูดอย่างตื่นเต็น
“ของมดเล็กแน่เลย” แตนจิวก็ตื่นเต็นไม่แพ้กัน
แต่ที่ตื่นเต็นที่สุดก็ต้องเป็น...มดเล็กอยู่แล้ว
“เจอตัวพอดี...นี่...จดหมายถึงมดเล็กจ่ะ”
“ขอบคุณครับ”

มুমเล็กมองจดหมายในมือ สำราวดูทุกรายละเอียดบนหน้าซองจดหมายนี้
“ฉันจำได้ ลายมือพี่มูมใหญ่!”

มูมเล็กเข้าใจแล้วว่าทำไมผึ้งน้อยถึงมีความสุขมากขนาดนั้นตอนที่ได้รับจดหมาย
ตอนนี้มูมเล็กมีความสุขมากกว่าตอนที่เขียนจดหมายให้พี่มูมใหญ่อีก

เย็นวันนั้นเอง แตนจิ๋วที่เห็นมดเล็กเอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่กับจดหมายทั้งวัน
จึงตัดสินใจเขียนจดหมายบ้าง แตนจิ๋วทั้งวิ่งและกระโดดเพื่อให้กลับถึงบ้านเร็วกว่าทุกครั้ง
ฉันเองก็จะเขียนจดหมายให้น้องสาวของฉันบ้างเหมือนกัน

©childrenlitwu2022

